

Sygn. akt III CSK 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Przedsiębiorstwu Turystycznemu sp. z o.o. w K.
o uchylenie uchwały Zgromadzenia Wspólników,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt I ACa 923/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od pozwanego na rzecz powoda 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł
kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca

2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Skarżący wskazał, że w sprawie rozstrzygnięcia wymaga zagadnienie prawne dotyczące zakresu swobody działania sądu drugiej instancji rozpoznającego sprawę ponownie po uprzednim uchyleniu wyroku tego sądu przez Sąd Najwyższy w zakresie dopuszczenia dowodów, które strona reprezentowana przez profesjonalne pełnomocnika mogła pozyskać wcześniej ale tego nie uczyniła.

Ta przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została sformułowana zbyt abstrakcyjnie, w oderwaniu od realiów sprawy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 marca 2014 r. (III CSK 150/13), uchylającym poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 stycznia 2013 r. zwrócił bowiem uwagę na to, że podstawą opinii biegłego były dowody i dokumenty z częścią których powód nie mógł się zapoznać, co otwierało Sądowi drogę do uzupełnienia części materiału dowodowego.

Odnosnie drugiej przyczyny mającej uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisu art. 249 § 1 k.s.h. powodującego rozbieżność w orzecznictwie w zakresie użytego w tym przepisie pojęcia „uchwały mającej na celu pokrzywdzenie współnika”. Również i ta przyczyna nie zachodzi, gdyż Sąd Najwyższy w wydanym poprzednio wyroku opowiedział się za stanowiskiem, że pokrzywdzenie współnika nie musi być zamierzone w chwili podejmowania uchwały, lecz wystarczy, że są podstawy do przyjęcia, że spółka godziła się z ewentualnością pokrzywdzenia współnika. I to stanowisko jest wiążące (art. 398²⁰ k.p.c.). Wykładnia ta wiąże również Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu kolejnej skargi kasacyjnej od ponownie wydanego w sprawie wyroku, a związanie to jest konsekwencją, wyrażonego w zdaniu drugim przepisu, zakazu opierania skargi kasacyjnej na podstawach sprzecznych z wykładnią dokonaną już przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 i art. 398²¹ k.p.c.